Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 26. októbra 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Doprava – Vodičský preukaz – Smernica 2006/126/ES – Článok 2 ods. 1 – Vzájomné uznávanie vodičských preukazov – Pojem ‚vodičský preukaz' – Osvedčenie o zložení vodičskej skúšky (Certificat d'examen du permis de conduire, ďalej len ‚CEPC'), ktoré oprávňuje držiteľa viesť motorové vozidlo na území členského štátu, ktorý ho vydal, dovtedy, kým mu nebude vydaný vodičský preukaz s konečnou platnosťou – Situácia, v ktorej držiteľ CEPC vedie motorové vozidlo v inom členskom štáte – Povinnosť uznať CEPC – Sankcie uložené držiteľovi CEPC za vedenie motorového vozidla mimo územia členského štátu, ktorý uvedené CEPC vydal – Proporcionalita"

Vo veci C-195/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Amtsgericht Kehl (Okresný súd Kehl, Nemecko) z 24. marca 2016 a doručený Súdnemu dvoru 7. apríla 2016, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

I,

za účasti:

Staatsanwaltschaft Offenburg,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešič, sudcovia A. Rosas (spravodajca), C. Toader, A. Prechal a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– holandská vláda, v zastúpení: B. Koopman a M. K. Bulterman, splnomocnené zástupkyne,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

– Európska komisia, v zastúpení: G. Braun a N. Yerrell, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. mája 2017,

* Jazyk konania: nemčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ, ako aj článku 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/126/ES z 20. decembra 2006 o vodičských preukazoch (Ú. v. EÚ L 403, 2006, s. 18).

2 Tento návrh bol predložený v rámci trestného konania začatého proti I s bydliskom vo Francúzsku z dôvodu, že viedol motorové vozidlo na území Nemecka bez vodičského oprávnenia.

Právny rámec

Právo Únie

3 V zmysle odôvodnení 2 až 4, 6 a 8 smernice 2006/126:

„(2) Predpisy o vodičských preukazoch sú základnými prvkami spoločnej dopravnej politiky, prispievajú k zlepšeniu bezpečnosti cestnej premávky a uľahčujú voľný pohyb osôb usadzujúcich sa v inom členskom štáte ako v štáte, v ktorom bol vydaný vodičský preukaz. Vzhľadom na význam jednotlivých dopravných prostriedkov držba vodičského preukazu riadne uznaného v hostiteľskom členskom štáte podporí voľný pohyb osôb a slobodu usadiť sa. …

(3) Možnosť ustanovenia vnútroštátnych predpisov o dobe platnosti, uvedená v smernici [Rady] 91/439/EHS [z 29. júla 1991 o vodičských preukazoch (Ú. v. ES L 237, 1991, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 317)], vedie k súbežnej existencii rôznych predpisov v rôznych členských štátoch a k viac než 110 rôznym vzorom vodičských preukazov platným v členských štátoch. Toto vytvára pre občanov, policajné zložky a administratívu zodpovednú za správu vodičských preukazov problém transparentnosti a vedie k falšovaniu dokumentov, z ktorých niektoré boli vydané aj pred niekoľkými desiatkami rokov.

(4) S cieľom zabrániť tomu, aby sa jednotný vzor európskeho vodičského preukazu stal doplnkovým vzorom k 110 vzorom, ktoré sa už používajú, by členské štáty mali prijať všetky potrebné opatrenia na vydanie tohto jednotného vzoru pre všetkých držiteľov vodičských preukazov.

…

(6) Vodičské preukazy sa vzájomne uznávajú. …

…

(8) Z dôvodu bezpečnosti cestnej premávky by sa mali ustanoviť minimálne požiadavky na vydanie vodičského preukazu. …“

4 Článok 1 ods. 1 smernice 2006/126 stanovuje:

„Členské štáty zavedú národný vodičský preukaz podľa vzoru Spoločenstva stanoveného v prílohe I v súlade s ustanoveniami tejto smernice. Symbol na strane 1 vzoru vodičských preukazov Spoločenstva obsahuje rozlišovací znak členského štátu vydávajúceho vodičský preukaz.“

5 Podľa článku 2 ods. 1 tejto smernice „vodičské preukazy vydané členskými štátmi sa vzájomne uznávajú“.

6 Článok 3 uvedenej smernice uvádza:

„1. Členské štáty prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabránili riziku falšovania vodičských preukazov vrátane vzorov vodičských preukazov vydaných pred nadobudnutím účinnosti tejto smernice. Informujú o tom Komisiu.

2. Materiál použitý na vodičské preukazy, ktorý je ustanovený v prílohe I, je chránený proti falšovaniu prostredníctvom uplatnenia špecifikácií zameraných na zmenu nepodstatných prvkov tejto smernice jej doplnením, ktoré má ustanoviť Komisia v súlade s postupom ustanoveným v článku 9 ods. 2 Členské štáty môžu zaviesť dodatočné ochranné prvky.

3. Členské štáty zabezpečia, aby do 19. januára 2033 všetky vodičské preukazy, ktoré boli vydané alebo ktoré sa už používajú, spĺňali požiadavky tejto smernice.“

7 Článok 4 ods. 1 tej istej smernice znie:

„Vodičský preukaz uvedený v článku 1 oprávňuje na vedenie motorových vozidiel, ktorých skupiny sú ďalej vymedzené. Môže sa vydávať od minimálneho veku uvedeného pre každú skupinu. …“

8 Článok 5 ods. 1 smernice 2006/126 stanovuje:

„Vo vodičských preukazoch sa stanovia podmienky, za ktorých je vodič oprávnený viesť motorové vozidlo.“

9 Článok 7 ods. 1 tejto smernice uvádza:

„Vodičské preukazy sa vydajú len žiadateľom,

a) ktorí zložili skúšku zručností a správania a teoretickú skúšku a ktorí spĺňajú podmienky zdravotnej spôsobilosti v súlade s ustanoveniami príloh II a III;

…

e) ktorí majú obvyklé bydlisko na území členského štátu vydávajúceho vodičský preukaz, alebo môžu poskytnúť dôkaz, že tam študujú aspoň šesť mesiacov.“

10 Podľa článku 13 tejto smernice:

„1. Členské štáty so súhlasom Komisie zavedú rovnocennosť medzi skupinami vodičských preukazov vydaných pred vykonávaním tejto smernice a skupinami, ktoré sú vymedzené v článku 4.

Po porade s Komisiou môžu členské štáty vykonať vo vnútroštátnych právnych predpisoch také úpravy, ktoré sú nevyhnutné na účely vykonávania ustanovení článku 11 ods. 4, 5 a 6.

2. Oprávnenie viesť vozidlo udelené pred 19. januárom 2013 sa nezruší, ani sa nebude posudzovať podľa ustanovení tejto smernice.“

11 Článok 16 ods. 1 a 2 smernice 2006/126 stanovuje:

„1. Členské štáty prijmú a uverejnia najneskôr do 19. januára 2011 zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s článkom 1 ods. 1, článkom 3, článkom 4 ods. 1, 2, 3 a 4 písm. b) až k), článkom 6 ods. 1, 2 písm. a), c), d) a e), článkom 7 ods. 1 písm. b), c) a d),

ods. 2, 3 a 5, článkom 8, článkom 10, článkom 13, článkom 14, článkom 15 a prílohou I bod 2, prílohou II bod 5.2 o skupinách A1, A2 a A a prílohami IV, V a VI. Členské štáty bezodkladne oznámia Komisii znenie týchto ustanovení.

2. Tieto ustanovenia sa uplatňujú od 19. januára 2013.“

Nemecké právo

12 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že podľa § 21 ods. 1 bodu 1 Strassenverkehrsgesetz (zákon o cestnej premávke, ďalej len „StVG“) sa prečinu vedenia motorového vozidla bez oprávnenia viesť vozidlo dopustí ten, kto vedie motorové vozidlo bez toho, aby mal na to potrebné vodičské oprávnenie. Za tento prečin možno uložiť trest odňatia slobody až na jeden rok alebo peňažný trest. Popri týchto trestoch možno uložiť aj zákaz viesť motorové vozidlo až na tri mesiace na základe § 44 Strafgesetzbuch (trestný zákon, ďalej len „StGB“), trest zhabania použitého motorového vozidla na základe § 21 ods. 3 StVG, ako aj stanoviť lehotu pre zákaz udelenia vodičského oprávnenia na základe § 69a ods. 1 tretej vety StGB.

13 Ak vodič nemá pri sebe vodičský preukaz na preukázanie svojho oprávnenia viesť motorové vozidlo, dopúšťa sa podľa § 75 bodu 4 Fahrerlaubnis-Verordnung (nariadenie o vodičskom oprávnení, ďalej len „FeV“) priestupku, za ktorý podľa § 24ods. 2 StVG možno uložiť pokutu až do výšky 2 000 eur, ktorej obvyklá výška je však podľa bodu 168 prílohy k § 1 ods. 1 Bussgeldkatalog-Verordnung (nariadenie o blokových pokutách) 10 eur.

14 Podľa § 22 ods. 4 FeV skúšajúci žiadateľovi o vodičský preukaz v podstate vydá vodičský preukaz s konečnou platnosťou bezodkladne po zložení praktickej vodičskej skúšky. Podľa siedmej vety tohto ustanovenia, len ak vodičský preukaz výnimočne nie je k dispozícii, dostane žiadateľ časovo obmedzené osvedčenie o zložení skúšky, ktoré v Nemecku slúži na preukázanie vodičského oprávnenia.

15 V súlade s § 28 a nasl. FeV môže za určitých podmienok vodičské oprávnenie vydané zahraničným orgánom oprávňovať jeho držiteľa na vedenie motorového vozidla v Nemecku.

16 Na základe § 29 ods. 1 prvej vety FeV držitelia zahraničného vodičského oprávnenia s bydliskom v zahraničí môžu v Nemecku viesť motorové vozidlá v rozsahu tohto oprávnenia. Toto vodičské oprávnenie treba podľa § 29 ods. 2 FeV preukázať príslušným vodičským preukazom.

17 V súlade s § 29 ods. 3 bodom 1 FeV sa uznanie zahraničného vodičského oprávnenia podľa § 29 ods. 1 FeV odmietne predovšetkým vtedy, ak držiteľ tohto oprávnenia má len preukaz žiaka autoškoly alebo iný dočasne vydaný vodičský preukaz.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18 Dňa 15. mája 2015 bol I s bydliskom vo Francúzsku zastavený v Kehle (Nemecko) pri vedení motorového vozidla skupiny B na verejnej komunikácii. Dotknutá osoba mala pri sebe platný doklad totožnosti, ako aj certificat d'examen du permis de conduire (osvedčenie o zložení vodičskej skúšky, ďalej len „CEPC“), teda doklad s časovo obmedzenou platnosťou, ktorý sa vo Francúzsku v podstate vydáva každému žiadateľovi, ktorý zloží teoretickú a praktickú skúšku na udelenie vodičského preukazu skupiny B, a ktorý na území Francúzska na základe francúzskej právnej úpravy nahrádza vo vzťahu k príslušným orgánom vodičský preukaz až po dobu štyroch mesiacov od okamihu zloženia praktickej skúšky. Je nesporné, že I v čase jeho zastavenia ešte nebol príslušnými francúzskymi orgánmi vydaný vodičský preukaz s konečnou platnosťou.

19 Staatsanwaltschaft Offenburg (Prokuratúra v Offenburgu, Nemecko), ktorá dospela k záveru, že vzhľadom na to, že platnosť CEPC je obmedzená na územie Francúzska, v čase skutkových okolností I nemal zahraničné vodičské oprávnenie, ktoré by mu na základe § 28 a nasl. FeV umožňovalo viesť motorové vozidlo v Nemecku, sa obrátila na Amtsgericht Kehl (Okresný súd Kehl, Nemecko) s návrhom, aby tento súd formou trestného rozkazu uložil I na základe § 21 StVG peňažný trest pre prečin jazdy bez vodičského oprávnenia.

20 Vnútroštátny súd uvádza, že v konaní vo veci samej musí preskúmať, či sú splnené materiálne podmienky prečinu jazdy bez vodičského oprávnenia alebo či I mal vodičské oprávnenie, ktoré by mu umožňovalo viesť motorové vozidlo v Nemecku, alebo či existujú iné okolnosti, ktoré by bránili trestnosti skutku vo veci samej. Okrem toho v prípade, že by uvedený súd dospel k záveru, že nedošlo k spáchaniu prečinu, kladie si otázku, či za okolností prejednávanej veci mohlo dôjsť k spáchaniu priestupku.

21 V prejednávanej veci vnútroštátny súd poukazuje na to, že podľa francúzskeho práva mal I odvtedy, ako mu bolo vydané CEPC, oprávnenie viesť motorové vozidlá skupiny B na verejných komunikáciách.

22 Tento súd uvádza, že dotknutá osoba mohla až do vydania vodičského preukazu s konečnou platnosťou, ku ktorému došlo 9. júla 2015, na území Francúzska preukázať oprávnenie viesť motorové vozidlo predložením CEPC a dokladu totožnosti.

23 Podľa vnútroštátneho súdu však vydanie CEPC oprávňovalo na vedenie motorového vozidla zodpovedajúcej skupiny bez obmedzenia na území Francúzska. Rovnako ako nemecké právo totiž francúzske právo rozlišuje vodičské oprávnenie a doklad preukazujúci oprávnenie viesť motorové vozidlo, a to vodičský preukaz, napriek tomu, že v oboch prípadoch je vo francúzštine použitý rovnaký výraz („permis de conduire“). Vedenie motorového vozidla bez toho, aby bola dotknutá osoba držiteľom vodičského preukazu, je teda prečinom, za ktorý možno uložiť trestnú sankciu, zatiaľ čo vedenie motorového vozidla bez toho, aby táto osoba mala pri sebe vodičský preukaz, je priestupkom, za ktorý možno uložiť správnu pokutu.

24 Platnosť CEPC ako dokladu preukazujúceho nadobudnutie vodičského oprávnenia je podľa francúzskej právnej úpravy obmedzená na štyri mesiace. Spravidla je v tomto čase žiadateľovi vydaný vodičský preukaz s konečnou platnosťou. Ak však žiadateľovi nie je tento preukaz v danom období vydaný, CEPC síce stratí funkciu dokladu preukazujúceho nadobudnutie vodičského oprávnenia, samotné vodičské oprávnenie však nezanikne. Osoba, ktorá nepodala v požadovanej lehote a predpísanou formou žiadosť o vydanie vodičského preukazu s konečnou platnosťou a ktorej CEPC po uplynutí štyroch mesiacov stratilo platnosť ako doklad preukazujúci nadobudnutie vodičského oprávnenia, by podľa francúzskeho práva viedla motorové vozidlo bez vodičského preukazu, nie však bez vodičského oprávnenia. Túto osobu by teda bolo možné obviniť zo spáchania priestupku, nie však prečinu.

25 Po vydaní CEPC závisí vydanie vodičského preukazu pre vozidlá skupiny B len od toho, že žiadateľ o vodičské oprávnenie podá riadnu žiadosť. Vodičský preukaz je potom vydaný takmer automaticky. Žiadateľ o vodičské oprávnenie nemá žiadny vplyv na to, ako dlho bude vydanie vodičského preukazu trvať.

26 Podľa vnútroštátneho súdu vzniká otázka, či sa má článok 2 smernice 2006/126 vykladať v tom zmysle, že členským štátom ukladá povinnosť uznať vodičské oprávnenie len vtedy, ak je vodičský preukaz s konečnou platnosťou vydaný ako doklad preukazujúci nadobudnutie vodičského oprávnenia, alebo či povinnosť uznania platí už pre právo na vedenie vozidla ako také, nezávisle od toho, či príslušný orgán vydá vodičský preukaz s konečnou platnosťou.

27 Uvedený súd zastáva názor, že táto nejednoznačnosť vyplýva aj z terminológie použitej v nemeckom a francúzskom znení smernice 2006/126.

28 Okrem toho podľa vnútroštátneho súdu odmietnutie uznať vodičské oprávnenie I alebo uznať CEPC ako doklad preukazujúci nadobudnutie vodičského oprávnenia, a porušenie s trestnou alebo správnou sankciou, ktoré z neho pre I vyplýva, môžu ohroziť všeobecnú zásadu zákazu diskriminácie v zmysle článku 18 ZFEÚ, ako aj základné slobody zakotvené v článkoch 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ.

29 Pre osobu s bydliskom vo Francúzsku, ktorá získala vodičské oprávnenie, ale vodičský preukaz jej ešte nebol vydaný, je totiž nemožné, aby po tom, ako zložila praktickú vodičskú skúšku, vykonávala zamestnanie v Nemecku na mieste, kde sa môže dostať len s použitím vlastného motorového vozidla. Osoba s bydliskom v Nemecku, ktorá získala vodičské oprávnenie, ale vodičský preukaz jej ešte nebol vydaný, by sa však s takýmto obmedzením nestretla. Takto, hoci obidve vyššie uvedené osoby preukázali splnenie podmienok na získanie vodičského oprávnenia harmonizovaných smernicou 2006/126, nemajú rovnaké práva. Vnútroštátny súd teda dospel k záveru, že zjavne ide o diskrimináciu na základe miesta bydliska v inom členskom štáte.

30 Za týchto podmienok Amtsgericht Kehl (Okresný súd Kehl) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa právo Európskej únie, predovšetkým článok 2 smernice [2006/126] alebo články 18, 21, 45, 49 a 56 [ZFEÚ] vykladať tak, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá odmieta uznať vodičské oprávnenie získané v inom členskom štáte, predovšetkým ak toto vodičské oprávnenie bolo získané podľa požiadaviek smernice 2006/126?

2. Má sa právo [Únie], predovšetkým článok 2 smernice 2006/126 alebo články 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ, vykladať tak, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá odmieta uznať doklad, ktorý bol držiteľovi vodičského oprávnenia vydaný iným členským štátom podľa požiadaviek smernice 2006/126, hoci tento členský štát obmedzil platnosť tohto dokladu na určitý čas a na jeho územie a tento doklad tiež nespĺňa požiadavky vzoru vodičského preukazu podľa smernice 2006/126?

3. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku: Má sa právo [Únie], predovšetkým článok 2 smernice 2006/126 alebo články 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ, vykladať tak, že bráni právnej úprave členského štátu, v zmysle ktorej hrozí za vedenie motorového vozidla trestná sankcia z dôvodu spáchania prečinu, pretože vodič nemá vodičské oprávnenie, hoci táto osoba získala v inom členskom štáte vodičské oprávnenie podľa požiadaviek smernice 2006/126/ES bez toho, aby o tom mohla ako dôkaz predložiť doklad, ktorý by zodpovedal vzoru vodičského preukazu podľa smernice 2006/126?

4. V prípade zápornej odpovede na druhú otázku: Má sa právo EÚ, predovšetkým článok 2 smernice 2006/126 alebo články 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ, vykladať tak, že bráni právnej úprave členského štátu, v zmysle ktorej je žiadateľovi o vodičský preukaz spravidla vyhotovený vodičský preukaz s konečnou platnosťou ihneď po zložení praktickej skúšky a v zmysle ktorej hrozí za vedenie vozidla správna sankcia z dôvodu spáchania priestupku, pretože vodič, ktorý získal v inom členskom štáte vodičské oprávnenie podľa požiadaviek smernice 2006/126, sa však týmto pri vedení vozidla nemôže preukázať, pretože mu takýto vodičský preukaz ešte nebol vystavený pre osobitosti konania o vystavení vodičského preukazu s konečnou platnosťou v tomto členskom štáte, na ktoré vodič nemá žiadny vplyv, a táto osoba má namiesto toho pri sebe úradný doklad o splnení požiadaviek potrebných na získanie vodičského oprávnenia?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a druhej otázke

31 Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 2 ods. 1 smernice 2006/126, ako aj články 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ, majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje právna úprava členského štátu, na základe ktorej môže tento štát odmietnuť uznať osvedčenie vydané v inom členskom štáte, ktoré potvrdzuje existenciu vodičského oprávnenia jeho držiteľa, pokiaľ toto osvedčenie nespĺňa požiadavky vzoru vodičského preukazu stanoveného touto smernicou, a to aj za predpokladu, že držiteľ uvedeného osvedčenia spĺňa požiadavky stanovené uvedenou smernicou na vydanie vodičského preukazu.

32 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora na účely výkladu ustanovenia práva Únie je potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudok z 11. mája 2017, Krijgsman, C-302/16, EU:C:2017:359, bod 24 a citovaná judikatúra).

33 Podľa článku 2 ods. 1 smernice 2006/126 „vodičské preukazy vydané členskými štátmi sa vzájomne uznávajú“.

34 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora stanovuje uvedené ustanovenie vzájomné uznávanie vodičských preukazov vydaných členskými štátmi bez akýchkoľvek formalít (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. marca 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 40; z 26. apríla 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, body 43 a 44, ako aj z 23. apríla 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, bod 45).

35 Na účely odpovede na prvú a druhú prejudiciálnu otázku položenú vnútroštátnym súdom je však potrebné stanoviť, či sa táto povinnosť vzájomného uznávania uložená členským štátom týka len vodičských preukazov ako dokladov preukazujúcich existenciu vodičského oprávnenia, alebo sa týka aj tohto vodičského oprávnenia ako takého nezávisle od existencie vodičského preukazu.

36 Pokiaľ ide v prvom rade o doslovný výklad dotknutého ustanovenia, vnútroštátny súd si kladie otázku, ako sa má vykladať výraz „vodičský preukaz“ uvedený v článku 2 ods. 1 smernice 2006/126. Popri tom, ako vo všeobecnosti uvádza jazykové ťažkosti spojené s voľbou terminológie použitej touto smernicou, tento súd konkrétne poukazuje na to, že nie je isté, či výrazy „Führerschein“ a „permis de conduire“ uvedené v nemeckom a francúzskom znení danej smernice označujú len doklad preukazujúci existenciu vodičského oprávnenia, a výrazy „Fahrerlaubnis“ a „droit de conduire“ len vodičské oprávnenie ako také.

37 Ako však uviedol generálny advokát v bode 50 svojich návrhov, so zreteľom na výrazy použité vo viacerých jazykových zneniach článku 2 ods. 1 smernice 2006/126, ako sú „Führerscheine“ v nemčine, „driving licences“ v angličtine, „řidičské průkazy“ v češtine, „permisos de conducción“ v španielčine, „patenti di guida“ v taliančine, „rijbewijzen“ v holandčine, „ajokortit“ vo fínčine, „permisele de conducere“ v rumunčine alebo „Körkort“ vo švédčine, je zjavné, že výraz „vodičské preukazy“ uvedený v tomto ustanovení odkazuje na doklad preukazujúci existenciu vodičského oprávnenia.

38 Ďalej k rovnakému záveru vedie preskúmanie kontextu, do ktorého patrí článok 2 ods. 1 smernice 2006/126.

39 Táto smernica totiž zavádza vzor jednotného vodičského preukazu Spoločenstva, ktorý má nahradiť rôzne vodičské preukazy existujúce v členských štátoch (rozsudky z 26. apríla 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 40, a z 26. apríla 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, bod 36).

40 V tejto súvislosti je opodstatnené uviesť na jednej strane, že ustanovenia uvedenej smernice obsahujú požiadavky týkajúce sa vzhľadu, obsahu a fyzických vlastností a ochranných prvkov dokladu, ktorý má byť vydaný podľa jednotného vzoru a preukazovať existenciu vodičského oprávnenia, ako spresnil generálny advokát v bode 51 svojich návrhov.

41 Článok 1 ods. 1 smernice 2006/126 totiž stanovuje, že členské štáty zavedú národný vodičský preukaz podľa vzoru Únie stanoveného v prílohe I uvedenej smernice v súlade s ustanoveniami tejto smernice. Tento vzor stanovuje vzhľad vodičského preukazu a upravuje informácie, ktoré v ňom majú byť uvedené. Čo sa týka obsahu tohto vodičského preukazu, článok 5 ods. 1 smernice 2006/126 uvádza, že vodičské preukazy stanovujú podmienky, za ktorých je vodič oprávnený viesť motorové vozidlo. Pokiaľ ide o ochranné prvky, ktoré majú zabrániť falšovaniu, článok 3 ods. 2 tejto smernice v spojení s prílohou I uvedenej smernice výslovne vyžaduje, aby bol materiál použitý na vodičské preukazy chránený proti falšovaniu.

42 Ako uviedol generálny advokát v bode 53 svojich návrhov, z prílohy I smernice 91/439, ktorá predchádzala smernici 2006/126, konkrétne vyplýva, že ustanovenia smernice 91/439 sa týkali aj harmonizácie samotného tohto dokladu.

43 Na druhej strane smernica 2006/126, ako vyplýva z jej odôvodnenia 8, uskutočňuje minimálnu harmonizáciu požiadaviek, za ktorých sa vodičský preukaz stanovený v jej článku 1 vydáva. Tieto požiadavky sú definované najmä v článkoch 4 a 7 tejto smernice a okrem iného sa týkajú minimálneho požadovaného veku, spôsobilosti viesť motorové vozidlá, skúšok, ktoré musí žiadateľ absolvovať, a jeho bydliska na území členského štátu vydávajúceho vodičský preukaz.

44 Cieľom tejto harmonizácie požiadaviek na získanie vodičského preukazu je, ako uviedol generálny advokát v bodoch 58 a 59 týchto návrhov, najmä stanoviť predbežné požiadavky nevyhnutné na vzájomné uznávanie vodičských preukazov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. novembra 1978, Choquet, 16/78, EU:C:1978:210, bod 7).

45 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor dospel k záveru, že článok 2 ods. 1 smernice 2006/126 ukladá členským štátom jasnú a presnú povinnosť vzájomného uznávania vodičských preukazov bez akýchkoľvek formalít, ktorá neponecháva nijakú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o prijímanie opatrení, ktoré majú byť prijaté na zabezpečenie súladu s touto povinnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. marca 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 40; z 26. apríla 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, body 43 a 44, ako aj z 23. apríla 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, bod 45).

46 Súdny dvor opakovane zastával názor, že členskému štátu vydávajúcemu vodičský preukaz prináleží overiť, či sú splnené minimálne požiadavky uložené právom Spoločenstva, najmä tie, ktoré sú upravené v článku 7 ods. 1 smernice 91/439, teraz prebraté v článku 7 ods. 1 smernice 2006/126, týkajúce sa bydliska a spôsobilosti viesť motorové vozidlo, a teda či je vydanie vodičského preukazu odôvodnené (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. februára 2009, Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, bod 76, a z 23. apríla 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, bod 46).

47 Súdny dvor v tejto súvislosti zastával názor, že ak orgány členského štátu vydali vodičský preukaz v súlade s článkom 1 ods. 1 smernice 2006/126, ostatné členské štáty nie sú oprávnené overovať dodržanie požiadaviek na jeho vydanie, ktoré sú uvedené v tejto smernici, keďže držba vodičského preukazu vydaného členským štátom musí byť považovaná za dôkaz toho, že jeho držiteľ splnil ku dňu jeho vydania uvedené požiadavky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. apríla 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, body 46 a 47, ako aj z 23. apríla 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, bod 47).

48 Vzhľadom na túto judikatúru, ako aj doslovný výklad článku 2 ods. 1 smernice 2006/126 a všeobecnú štruktúru uvedenej smernice sa zdá, že toto ustanovenie, ktoré stanovuje vzájomné uznávanie „vodičských preukazov“, odkazuje na vodičské preukazy ako doklady preukazujúce existenciu vodičského oprávnenia, vydané v súlade s ustanoveniami tejto smernice. Jediná výhrada v tejto súvislosti sa týka vodičských preukazov vydaných členskými štátmi predtým, ako článok 1 ods. 1 uvedenej smernice nadobudol účinnosť, a to podľa článku 16 tejto smernice pred 19. januárom 2013, a pre ktoré článok 13 smernice 2006/126 upravuje otázku rovnocennosti medzi oprávneniami nadobudnutými pred vykonaním tejto smernice a rôznymi skupinami vodičských preukazov, ktoré táto smernica definuje (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. apríla 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 41, ako aj z 26. apríla 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, bod 37).

49 Z toho vyplýva, že smernica 2006/126 nestanovuje uznávanie vodičského oprávnenia získaného v inom členskom štáte ako také, toto uznanie je len dôsledkom vzájomného uznávania vodičských preukazov zavedeného danou smernicou.

50 Ako uviedli najmä holandská a poľská vláda vo svojich písomných pripomienkach, tento výklad smernice 2006/126 je napokon podporený aj cieľmi, ktoré táto smernica sleduje.

51 Ako totiž vyplýva z jej odôvodnenia 2, smernica 2006/126 má za cieľ prispievať k zlepšeniu bezpečnosti cestnej premávky a uľahčiť voľný pohyb osôb usadzujúcich sa v inom členskom štáte ako v štáte, v ktorom bol vydaný vodičský preukaz. Okrem toho z odôvodnení 3 a 4 tejto smernice vyplýva, že výslovným účelom tejto smernice je vyriešiť problém transparentnosti pre občanov, policajné zložky a administratívu zodpovednú za správu vodičských preukazov, a vyhnúť sa tomuto problému, ako aj falšovaniu vodičských preukazov, ktoré vyplýva zo súbežnej existencie rôznych predpisov v rôznych členských štátoch a z viac než 110 rôznych vzorov vodičských preukazov platných v Únii. Cieľom uvedenej smernice teda je, ako sa uvádza v bode 39 tohto rozsudku, zaviesť pre všetky členské štáty vzor jednotného vodičského preukazu Spoločenstva, minimálne požiadavky na vydanie ktorého sú harmonizované tou istou smernicou a ktorý by nahradil rôzne vodičské preukazy existujúce v členských štátoch, čím by sa postupne ukončilo uznávanie vnútroštátnych dokladov o spôsobilosti viesť motorové vozidlo.

52 Skutočnosť, že sa členskému štátu ukladá povinnosť uznávať osvedčenia vydané iným členským štátom, akým je CEPC dotknuté vo veci samej, ktoré nezodpovedajú požiadavkám stanoveným smernicou 2006/126 a ani nepredstavujú niektorý z vodičských preukazov, ktoré článok 13 tejto smernice uznáva za rovnocenné s kategóriami stanovenými v článku 4 uvedenej smernice, je v rozpore s týmito cieľmi a to aj v prípade, že držitelia uvedených osvedčení v členskom štáte svojho bydliska spĺňajú požiadavky na vydanie vodičského preukazu v zmysle článku 1 ods. 1 danej smernice a získali oprávnenie viesť motorové vozidlo na území tohto štátu. Ako uviedol generálny advokát v bode 56 svojich návrhov, bolo by zjavne v rozpore s cieľom smernice 2006/126, ktorým je zaviesť vodičský preukaz vydaný podľa jednotného vzoru, ktorý orgány kdekoľvek v Únii okamžite a ľahko rozpoznajú, keby sa táto smernica vykladala v tom zmysle, že ukladá členskému štátu povinnosť uznať rôzne a prípadne aj provizórne doklady, ktoré môže na preukázanie existencie vodičského oprávnenia vydať iný členský štát.

53 Platnosť týchto osvedčení vydaných členským štátom môžu príslušné orgány iného členského štátu len ťažko skontrolovať, čo môže zvýšiť nebezpečenstvo podvodov.

54 Z toho vyplýva, že odmietnutie členského štátu uznať doklad určený na preukázanie existencie vodičského oprávnenia vydaný iným členským štátom, ak tento doklad, akým je CEPC dotknuté vo veci samej, nespĺňa požiadavky vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126, neodporuje článku 2 ods. 1 tejto smernice.

55 Toto odmietnutie je však potrebné posúdiť len s ohľadom na posledné uvedené ustanovenie, a nie so zreteľom na články 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ, ktoré sú tiež uvedené v prvej a druhej prejudiciálnej otázke.

56 Je totiž opodstatnené pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa musí akékoľvek vnútroštátne opatrenie v oblasti, ktorá bola predmetom úplnej harmonizácie na úrovni Európskej únie, posudzovať vzhľadom na ustanovenia takéhoto harmonizačného opatrenia a nie na ustanovenia primárneho práva (rozsudok z 12. novembra 2015, Visnapuu, C-198/14, EU:C:2015:751, bod 40 a citovaná judikatúra).

57 V prejednávanej veci, hoci je pravda, že smernica 2006/126 zjavne stanovuje len minimálnu harmonizáciu vnútroštátnych ustanovení týkajúcich sa požiadaviek, za ktorých možno vydať vodičský preukaz (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. marca 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 53), táto smernica však stanovuje podrobnú harmonizáciu dokladov preukazujúcich existenciu vodičského oprávnenia, ktoré členské štáty musia v súlade s článkom 2 ods. 1 danej smernice uznať.

58 Okrem toho, ako zdôraznila Komisia, je potrebné konštatovať, že hoci smernica 2006/126 stanovuje minimálne požiadavky na vydávanie vodičských preukazov, neupravuje správny postup vydávania týchto vodičských preukazov. Prináleží členským štátom, aby stanovili uvedený postup, konkrétne určili dátum, ku ktorému musí byť vodičský preukaz vydaný žiadateľovi, ktorý splnil minimálne požiadavky.

59 Vnútroštátny súd však zjavne zastáva názor, že odmietnutie členského štátu uznať vodičské oprávnenie vydané v inom členskom štáte, ktoré nemožno potvrdiť vodičským preukazom zodpovedajúcim požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanovenému uvedenou smernicou, môže predstavovať diskrimináciu na základe bydliska, ktorú právo Únie zakazuje.

60 Podľa vnútroštátneho súdu existencia rozdielov v správnych postupoch členských štátov, ktorými sa spravuje vydávanie vodičských preukazov zodpovedajúcich takýmto požiadavkám, môže viesť k tomu, že osobe, ktorá podobne ako vo veci samej spĺňa požiadavky stanovené smernicou 2006/126 na získanie vodičského oprávnenia v členskom štáte svojho bydliska, bude vodičský preukaz zodpovedajúci uvedeným požiadavkám udelený až po uplynutí prechodného obdobia, počas ktorého disponuje len osvedčením s časovo a územne obmedzenou platnosťou, zatiaľ čo osobám s bydliskom v iných členských štátoch, ktoré tiež spĺňajú uvedené podmienky, bude takýto vodičský preukaz udelený bezodkladne po tom, ako úspešne zložia praktickú vodičskú skúšku.

61 V tejto súvislosti a na rozdiel od toho, k čomu zjavne dospel vnútroštátny súd, aj za predpokladu, že medzi členskými štátmi existuje rozdiel v postupoch vydávania vodičských preukazov, odmietnutie zo strany členského štátu uznať doklad vydaný iným členským štátom a určený na preukázanie vodičského oprávnenia, akým je CEPC dotknuté vo veci samej, ak tento doklad nespĺňa požiadavky vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126, neohrozuje ani všeobecnú zásadu zákazu diskriminácie zakotvenú v článku 18 ZFEÚ, ani právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov, ktoré občanom Únie priznáva článok 21 ZFEÚ, a ani základné slobody zaručené článkami 45, 49 a 56 ZFEÚ.

62 Rozdiel v zaobchádzaní medzi žiadateľmi o vodičský preukaz s bydliskom v Nemecku a vo Francúzsku, ktorý podľa informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom vyplýva zo skutočnosti, že žiadateľom o vodičský preukaz s bydliskom v Nemecku je v zásade v tomto členskom štáte vodičský preukaz vydaný ihneď po úspešnom zložení praktickej vodičskej skúšky, zatiaľ čo na žiadateľov o vodičský preukaz s bydliskom vo Francúzsku sa spravidla vzťahuje prechodné obdobie, počas ktorého na účely preukázania svojho vodičského oprávnenia disponujú len osvedčením s časovo a územne obmedzenou platnosťou, až kým im nie je vydaný vodičský preukaz zodpovedajúci požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126, nevyplýva z diskriminačných postupov v jednom alebo druhom z týchto členských štátov, ale je dôsledkom existencie rôznych predpisov správneho konania v uvedených členských štátoch, ktoré nie sú harmonizované (pozri analogicky rozsudky z 12. júla

2005, Schempp, C-403/03, EU:C:2005:446, bod 45, a z 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, bod 62). Ako bolo uvedené v bodoch 43, 44 a 57 tohto rozsudku, v súčasnom stave práva Únie stanovuje smernica 2006/126 len minimálnu harmonizáciu určitých materiálnych požiadaviek, za ktorých možno vydať vodičský preukaz upravený v článku 1 tejto smernice.

63 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na prvú a druhú otázku odpovedať tak, že článok 2 ods. 1 smernice 2006/126, ako aj články 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje právna úprava členského štátu, na základe ktorej môže tento štát odmietnuť uznať osvedčenie vydané v inom členskom štáte, ktoré potvrdzuje existenciu vodičského oprávnenia jeho držiteľa, pokiaľ toto osvedčenie nespĺňa požiadavky vzoru vodičského preukazu stanoveného touto smernicou, a to aj za predpokladu, že držiteľ uvedeného osvedčenia spĺňa požiadavky stanovené uvedenou smernicou na vydanie vodičského preukazu.

O tretej a štvrtej otázke

64 Svojou treťou a štvrtou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 2 ods. 1 smernice 2006/126, ako aj články 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje, aby členský štát uložil trestnú alebo správnu sankciu osobe, ktorá napriek tomu, že splnila požiadavky na vydanie vodičského preukazu stanovené touto smernicou, vedie motorové vozidlo na jeho území bez toho, aby mala vodičský preukaz zodpovedajúci požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného uvedenou smernicou, a ktorá v období, kým jej bude iným členským štátom vydaný vodičský preukaz, môže preukázať existenciu svojho vodičského oprávnenia získaného v uvedenom inom členskom štáte len prostredníctvom osvedčenia s časovo obmedzenou platnosťou, ktoré tento štát vydal.

65 Ako uviedol generálny advokát v bode 64 svojich návrhov, smernica 2006/126 neobsahuje nijaké ustanovenie týkajúce sa prípadného uloženia sankcií za neexistenciu vodičského oprávnenia alebo nepredloženie vodičského preukazu zodpovedajúceho požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného uvedenou smernicou alebo iného typu dokladu potvrdzujúceho toto oprávnenie.

66 V tejto súvislosti treba uviesť, že táto smernica nestanovuje ani pravidlá týkajúce sa povinnosti vodičov mať pri sebe vodičský preukaz vydaný v súlade s požiadavkami stanovenými uvedenou smernicou.

67 Okrem toho povinnosť vzájomného uznávania vodičských preukazov stanovená v článku 2 ods. 1 smernice 2006/126 nevylučuje, aby členské štáty mohli uložiť sankcie vodičom, ktorí príslušným orgánom nepredložia vodičský preukaz vydaný v súlade s uvedenými požiadavkami, ktorý by preukazoval ich vodičské oprávnenie.

68 Z toho vyplýva, že v prípade neexistencie právnej úpravy Únie v danej oblasti si členské štáty v zásade ponechávajú právomoc sankcionovať porušenie povinnosti predložiť vodičský preukaz zodpovedajúci požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126, ktorú môžu uložiť osobám vedúcim motorové vozidlo na ich území (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. februára 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, bod 36, ako aj z 29. októbra 1998, Awoyemi, C-230/97, EU:C:1998:521, bod 25).

69 Členské štáty však nemôžu v danej oblasti stanoviť sankciu, ktorá by ohrozovala právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov, ktoré občanom Únie priznáva článok 21 ZFEÚ a ktorého výkon má uľahčiť smernica 2006/126 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. februára 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, bod 36; z 29. októbra 1998, Awoyemi, C-230/97, EU:C:1998:521, bod 26, ako aj z 26. apríla 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 77), alebo by ohrozovala základné slobody zaručené v článkoch 45, 49 a 56 ZFEÚ.

70 Pokiaľ ide o článok 18 ZFEÚ, na ktorý odkazuje aj vnútroštátny súd, treba pripomenúť, že toto ustanovenie, ktoré zakotvuje zásadu zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti, sa môže samostatne uplatniť len v situáciách upravených právom Únie, pre ktoré Zmluva o FEÚ nestanovuje osobitné pravidlá zákazu diskriminácie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. mája 1998, Gilly, C-336/96, EU:C:1998:221, bod 37, ako aj z 18. júla 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, bod 25).

71 V prejednávanej veci, keďže rozhodnutie vnútroštátneho súdu neuvádza dôvody, pre ktoré sa I nachádzal v Nemecku, je úlohou vnútroštátneho súdu určiť, či uloženie sankcie I môže ohroziť výkon jednej zo základných slobôd zaručených v článkoch 45, 49 a 56 ZFEÚ, prostredníctvom ktorých sa uplatňuje zásada zákazu diskriminácie.

72 V prípade, že to neplatí, vzhľadom na to, že I je zjavne občanom Únie, čo musí takisto overiť vnútroštátny súd, je však zjavné, že táto osoba tým, že sa premiestnila z Francúzska do Nemecka, ako občan Únie využila svoje právo slobodne sa pohybovať v Únii, ktoré zaručuje článok 21 ZFEÚ.

73 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, ako aj z odpovedí na prvú a druhú prejudiciálnu otázku však vyplýva, že v prejednávanej veci, na rozdiel od osôb, ktoré boli stíhané vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 29. februára 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos (C-193/94, EU:C:1996:70), I, ktorý mal oprávnenie viesť motorové vozidlo vo Francúzsku, v čase skutkových okolností vo veci samej minimálne na základe práva Únie nemal takéto oprávnenie v iných členských štátoch, ktoré by museli orgány týchto členských štátov uznať na základe článku 2 ods. 1 smernice 2006/126, pokiaľ dotknutá osoba v tomto čase nemá pri sebe vodičský preukaz, ktorý by zodpovedal požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného touto smernicou a preukazoval, že táto osoba spĺňa požiadavky stanovené uvedenou smernicou. Okrem toho z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že CEPC, ktoré bolo tejto osobe vydané vo Francúzsku, je platné len na území Francúzska.

74 Skutočnosť, že vodičovi, akým je I, ktorý nemá oprávnenie viesť motorové vozidlo v Nemecku, je v tomto členskom štáte uložená pokuta, preto zjavne neodporuje článkom 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ.

75 Je však dôležité, aby uložená sankcia nebola neprimeraná vzhľadom na závažnosť skutku vo veci samej (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. februára 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, body 36 a 38).

76 Zároveň je potrebné konštatovať, že skutočnosť, že osoba, ktorá vedie motorové vozidlo na území členského štátu, má vodičské oprávnenie vydané v inom členskom štáte a ešte jej nebol vydaný vodičský preukaz zodpovedajúci požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126, sa zdá byť menej závažná ako skutočnosť, že osoba, ktorá vedie motorové vozidlo na území členského štátu, nemá žiadne vodičské oprávnenie, najmä vzhľadom na cieľ uvedenej smernice pripomenutý v bode 51 tohto rozsudku, ktorým je prispieť k zlepšeniu bezpečnosti cestnej premávky.

77 Preto skutočnosť, že členský štát ukladá vodičovi, akým je I, ktorý získal vodičské oprávnenie v inom členskom štáte, ale ešte mu nebol vydaný vodičský preukaz zodpovedajúci požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126, prísnu sankciu, či už tresnú alebo správnu, ako je trest odňatia slobody alebo vysoká pokuta, je neprimeraná vo vzťahu k závažnosti skutku vo veci samej a ohrozuje právo tohto vodiča slobodne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov, ktoré občanom Únie priznáva článok 21 ZFEÚ, alebo základné práva zaručené článkami 45, 49 a 56 ZFEÚ. Naopak, uloženie miernej sankcie, ako je správna pokuta v zodpovedajúcej výške, nie je neprimerané.

78 Prináleží teda vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojho posúdenia závažnosti porušenia, ktorého sa I dopustil, a prísnosti sankcie, ktorá mu má byť uložená, zohľadnil ako prípadnú poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že I získal vodičské oprávnenie vo Francúzsku, ako to potvrdzuje existencia CEPC, ktoré bude, ako uvádza samotný tento súd, na základe žiadosti dotknutej osoby nahradené predtým, ako mu

skončí platnosť, vodičským preukazom zodpovedajúcim požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126. Tento súd musí v rámci svojho posúdenia takisto preskúmať, aké skutočné nebezpečenstvo predstavuje I pre cestnú premávku na nemeckom území.

79 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na tretiu a štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 2 ods. 1 smernice 2006/126, ako aj články 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje, aby členský štát uložil sankciu osobe, ktorá napriek tomu, že splnila požiadavky na vydanie vodičského preukazu stanovené touto smernicou, vedie motorové vozidlo na jeho území bez toho, aby mala vodičský preukaz zodpovedajúci požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného uvedenou smernicou, a ktorá v období, kým jej bude iným členským štátom vydaný vodičský preukaz, môže preukázať existenciu svojho vodičského oprávnenia získaného v uvedenom inom členskom štáte len prostredníctvom časovo obmedzeného osvedčenia, ktoré tento štát vydal, pod podmienkou, že táto sankcia nie je neprimeraná vo vzťahu k závažnosti dotknutého skutku. V tejto súvislosti prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojho posúdenia závažnosti porušenia, ktorého sa dotknutá osoba dopustila, a prísnosti sankcie, ktorá jej má byť uložená, zohľadnil ako prípadnú poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že dotknutá osoba získala vodičské oprávnenie v inom členskom štáte, ako to potvrdzuje existencia osvedčenia, ktoré bude, ako uvádza samotný tento súd, na základe žiadosti dotknutej osoby nahradené predtým, ako mu skončí platnosť, vodičským preukazom zodpovedajúcim požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126. Tento súd musí v rámci svojho posúdenia takisto preskúmať, aké skutočné nebezpečenstvo predstavuje dotknutá osoba pre cestnú premávku na území tohto štátu.

O trovách

80 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. **Článok 2 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/126/ES z 20. decembra 2006 o vodičských preukazoch, ako aj články 18, 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje právna úprava členského štátu, na základe ktorej môže tento štát odmietnuť uznať osvedčenie vydané v inom členskom štáte, ktoré potvrdzuje existenciu vodičského oprávnenia jeho držiteľa, pokiaľ toto osvedčenie nespĺňa požiadavky vzoru vodičského preukazu stanoveného touto smernicou, a to aj za predpokladu, že držiteľ uvedeného osvedčenia spĺňa požiadavky stanovené uvedenou smernicou na vydanie vodičského preukazu.**

2. **Článok 2 ods. 1 smernice 2006/126, ako aj články 21, 45, 49 a 56 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje, aby členský štát uložil sankciu osobe, ktorá napriek tomu, že splnila požiadavky na vydanie vodičského preukazu stanovené touto smernicou, vedie motorové vozidlo na jeho území bez toho, aby mala vodičský preukaz zodpovedajúci požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného uvedenou smernicou, a ktorá v období, kým jej bude iným členským štátom vydaný vodičský preukaz, môže preukázať existenciu svojho vodičského oprávnenia získaného v uvedenom inom členskom štáte len prostredníctvom časovo obmedzeného osvedčenia, ktoré tento štát vydal, pod podmienkou, že táto sankcia nie je neprimeraná vo vzťahu k závažnosti dotknutého skutku. V tejto súvislosti prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojho posúdenia závažnosti porušenia, ktorého sa dotknutá osoba dopustila, a prísnosti sankcie, ktorá jej má byť uložená, zohľadnil ako prípadnú poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že dotknutá osoba získala vodičské**

oprávnenie v inom členskom štáte, ako to potvrdzuje existencia osvedčenia, ktoré bude, ako uvádza samotný tento súd, na základe žiadosti dotknutej osoby nahradené predtým, ako mu skončí platnosť, vodičským preukazom zodpovedajúcim požiadavkám vzoru vodičského preukazu stanoveného smernicou 2006/126. Tento súd musí v rámci svojho posúdenia takisto preskúmať, aké skutočné nebezpečenstvo predstavuje dotknutá osoba pre cestnú premávku na území tohto štátu.

Podpisy